

عنوان مقاله:

تلفیق دانش بومی و دانش نوین در راستای دستیابی به توسعه پایدار

محل انتشار:

چهارمین همایش ملی انجمن‌های علمی دانشجویی رشته‌های کشاورزی، منابع طبیعی و محیط زیست (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 6

نویسندگان:

فروزان حسنی دهقان - دانشجوی کارشناسی ارشد ترویج کشاورزی و عضو انجمن علمی دانشجویی ترویج و آموزش کشاورزی دانشگاه تهران

پرینسا پای خسته - کارشناسی ارشد آموزش کشاورزی و عضو انجمن علمی دانشجویی ترویج و آموزش کشاورزی دانشگاه تهران

خلاصه مقاله:

دانش بومی از جمله محوری ترین عناصر توسعه پایدار محسوب می گردد. به گونه ای که به عاملان یا کنشگران اجتماعی یکسیستم کم نموده تا نقش فعالی در شناخت و مدیریت پیچیدگی یا چالش های محیط ایفا کنند. نگاهی به ویژگی های نظام های دانش بومی، حاکی از آن است که دانش مذکور به دلیل سیستمی بودن، انعطاف، حفظ تنوع زیستی متکی بودن بر نیازها، مشارکتی بودن، دردسترس و ارزان بودن، حفظ تعادل محیط زیست، چند بعدی بودن و همچنین انطباق آن با فرهنگومی می تواند در فرآیند توسعه پایدار روستایی نقش مهمی را ایفا کند. با بروز مشکلات اقتصادی، اجتماعی و زیست محیطی ناشی از اجرای طرح های توسعه، پارادایم توسعه پایدار در بین دانشمندان و صاحب نظران مطرح گردید. یافته های بدست آمده از پژوهش های صورت گرفته گویای آن است که تنها تأکید بر استفاده از فناوری های پیشرفته و گسترش آن در میان جوامع روستایی تأثیری جز تخریب محیط زیست و پیامدهای نامطلوب بر روی منابع طبیعی نخواهد داشت. شاید این روشها در کوتاهمدت بتوانند پاسخگوی نیازهای روز افزون انسان باشد و لیکن با کمی بررسی در می یابیم که این پاسخگویی عواقب جبران ناپذیری را در پی خواهد داشت. با توجه به گستره نیازهای کنونی و همچنین آسیب پذیری منابع طبیعی می توان بیان داشت که شناخت و بکارگیری دانش بومی و تلفیق آن با دانش رسمی و آکادمی می تواند گامی مفید در پیشبرد اهداف توسعه پایدار و کاهش دغدغه های کنونی باشد.

کلمات کلیدی:

دانش بومی، دانش رسمی، توسعه پایدار

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/518611>

